

Arrest

nr. 186 890 van 16 mei 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 3 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat B. SOENEN en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Ethiopische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Choche, en te behoren tot de Oromo-etnie.

In de zesde maand van 1998 EK (februari 2006 GK) werd uw vader gearresteerd omwille van zijn banden met het verboden Oromo Liberation Front (OLF). Hij zou drie jaar en zes maand in de gevangenis van Agaro verblijven alvorens jullie het bericht kregen om zijn verzwakte lichaam te gaan ophalen. Kort nadien, op 21 tikemet 2002 EK (31 oktober 2009 GK), stierf uw vader aan zijn verwondingen door de vele foltering.

Door de dood van uw vader raakte u gemotiveerd zich ook in te zetten voor het OLF, ondanks uw jeugdige leeftijd. Samen met enkele vrienden, zoals F., besloot u pamfletten te gaan verdelen op

marktdagen in uw dorp. Toen u en F. brieven aan het verdelen waren op 11 hidar 2002 EK (20 november 2009 GK) werden jullie gearresteerd door de autoriteiten. In de gevangenis zou F. zijn komen te overlijden waarna uw oom de agenten had aangeklaagd. U werd nadien vrijgelaten op 30 hamle 2002 EK (6 augustus 2010 GK).

Na uw vrijlating verbleef u 15 dagen in het huis van F.. Ook zijn echtgenote was daar. Van uw vrienden kreeg u te horen dat u de rol van F. moest overnemen en de leider van jullie cel moest worden. Ze gaven u ook opnieuw pamfletten die u snel onder de matras verstopte. Toen u even naar de winkel ging achter petroleum, trof u bij uw terugkeer militairen aan bij de woning van F.. Ook klopten ze aan bij ander huizen op zoek naar u. U zette het op een lopen naar het huis van uw oom. Die besloot dat u het land moest verlaten, voor uw eigen veiligheid.

U verliet Ethiopië op illegale wijze op 10/01/2003 EK (20/09/2010 GK). Op 18 augustus 2014 vroeg u asiel aan in België.

Eens in België begon u deel te nemen aan demonstraties tegen het Ethiopische regime, in totaal heeft u aan vier demonstraties deelgenomen. Foto's van uw deelname zouden te vinden zijn op het internet.

Ter staving van uw identiteit/asielrelaas legt u een brief neer van de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG).

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 5 september 2014 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004, die aantoonde dat u op 1 september 2014 een leeftijd heeft die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal een goede schatting is, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Bijgevolg kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering bij uw asielaanvraag op 18 augustus 2014 en op uw gehoor voor het CGVS op 29 juni 2016 geboren te zijn op 19 januari 1997 (gehoorverslag CGVS, dd. 29/06/2016, p. 3).

Uw geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen die u in de loop van uw asielprocedure heeft afgelegd bij de Belgische asielinstanties. Zo verklaarde u toen u asiel aanvraagde op 18 augustus 2014 bij het invullen van de fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling dat u Ethiopië heeft moeten verlaten omdat soldaten uw vriend in een bos hadden vermoord, nadat ze bij hem thuis waren gekomen toen jullie naar een muziekquiz aan het luisteren waren en jullie het op een lopen hadden gezet. Tien maand daarvoor zou u vernomen hebben dat uw vader gestorven was. Voordien wist u niet waar hij zat. Hij werd er door de overheid van beschuldigd ONEG-aanhanger te zijn. Nadat uw vriend werd doodgeschoten, zouden uw familie en moeder uw vertrek hebben geregeld (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p. 3). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18 december 2014, vier maand na uw asielaanvraag, verklaart u echter Ethiopië te zijn ontvlucht omdat u gearresteerd bent geweest voor het uitdelen van pamfletten betreffende de moord op uw vader. Ook had u uw vriend F. verloren nadat hij door de autoriteiten werd gedood. Jullie hadden namelijk samen deelgenomen aan een demonstratie en toen de politie de actie kwam neerslaan, hadden jullie het samen op een lopen gezet. Uw vriend is toen dood geschoten door de politie, u kon ontkomen en vluchtte kort nadien het land uit (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Anderhalf jaar later, tijdens uw gehoor op het CGVS op 29 juni 2016 zegt u echter dat uw vader in de gevangenis van Agaro zat en jullie hem verzwakt mochten gaan ophalen waarna hij overleed aan zijn verwondingen (CGVS, p. 14), dat F. samen met u in de gevangenis zat en daar om het leven was gekomen nadat jullie werden gearresteerd voor het verspreiden van pamfletten van het OLF (CGVS, p. 13) en u het land bent moeten ontvluchten toen u agenten naar u hoorde vragen bij het huis van de echtgenote van F., nadat u petroleum was gaan kopen (CGVS, p. 15).

Geconfronteerd met uw uiterst tegenstrijdige verklaringen haalt u aan dat enkel de verklaringen die u tijdens uw gehoor op het CGVS heeft aangehaald de correcte weergave van uw asielmotieven zijn, en u de andere verklaringen nooit heeft uitgesproken (CGVS, p. 17). U verklaart hierbij nooit aan een demonstratie te hebben deelgenomen (CGVS, p. 17). Aan deze uitleg kan vanzelfsprekend geen waarde worden gehecht, uw verklaringen voor de vragenlijst van het CGVS bij de DVZ werden u voorgelezen in het Oromo en door u als goedgekeurd ondertekend (Vragenlijst, p. 2) en bij aanvang van het gehoor bij het CGVS werd u uitdrukkelijk gevraagd of u iets wou corrigeren aan die vragenlijst (CGVS, p. 2). Behalve dat u vervolging vreest en dacht dat de term "politieke redenen" te algemeen was, haalde u echter niets aan over de al dan niet foutief weergegeven motieven van uw vlucht (CGVS, p. 2). De vaststelling dat u, telkens u gevraagd wordt naar uw asielmotieven, een ander verhaal opdist, ondermijnt ten stelligste uw algemene geloofwaardigheid. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de asielredenen die u aanhaalt.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uw asielrelaas in de door u geschetste context tijdens het gehoor op het CGVS allerminst plausibel overkomt. Zo haalt u aan op 11 hidar 2002 EK (20 november 2009 GK) (CGVS, p. 15) te zijn gearresteerd door de autoriteiten omdat u er politieke activiteiten voor het OLF op na hield. Aangezien u aanhaalt op 19 januari 1997 GK te zijn geboren, moet u op de dag van uw arrestatie twaalf jaar zijn geweest. Ondanks uw verklaring gemotiveerd te zijn geweest door de moord van de autoriteiten op uw vader (CGVS, p. 7), is het weinig geloofwaardig dat een kind van twaalf jaar zou worden uitgenodigd om mee te werken aan een uiterst geheime politieke cel en nadien zelfs een voorstel zou krijgen om de politieke cel te gaan leiden (CGVS, p. 16). Het is weinig plausibel dat de leiders van het OLF het welslagen van hun politieke activiteiten - ook al is het maar één cel - zouden laten afhangen van een twaalf jaar oud kind. Evenmin is het plausibel dat de Ethiopische autoriteiten u, een kind van ongeveer twaalf jaar oud, omwille van het verdelen van pamfletten acht maand en twintig dagen in de gevangenis zouden houden en daarbij zeer hard zouden slaan (CGVS, p. 15-17). U kan deze bedenking ook niet geloofwaardig uitklaren. Want hoewel u aanhaalt dat u niet de enige minderjarige was in de gevangenis, is het uiterst merkwaardig dat u dan ook geen enkele naam meer herinnert van een minderjarige waarmee u de gevangenis deelde (CGVS, p. 19).

Vervolgens moet worden opgemerkt dat u uiterst vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over uw politieke cel en uw gevangenschap, waardoor u ook deze niet aannemelijk heeft kunnen maken. Zo moet worden opgemerkt dat u uw groep hebt opgestart samen met F. (CGVS, p. 7) maar amper informatie kan geven over zijn politieke verleden. Zo haalt u enkel aan dat hij ondergronds werkte, maar welke activiteiten hij er voor het OLF allemaal op na hield, weet u niet. Evenmin weet u of hij lid was van het OLF en van wie hij zijn orders kreeg (CGVS, p. 8). Van de persoon van wie hij of uw twee medekompanen na uw vrijlating uit de gevangenis de brieven kregen die jullie moesten verdelen, kan u ook niets vertellen (CGVS, p. 7 & p. 16).

Ook bent u uiterst oppervlakkig over uw gevangenschap. Zo haalt u aan iedere nacht tijdens uw gevangenschap te zijn ondervraagd, meer dan acht maand lang (CGVS, p. 17). Maar behalve met wie jullie samenwerkten, van wie jullie de brieven kregen, wie het initiatief nam en wie jullie vrienden waren waarmee jullie werkten, kan u niets meer zeggen over die ondervragingen, wat weinig geloofwaardig overkomt. De vaststelling dat u enkel heel algemene vragen kan aanhalen die geen enkel specifiek karakter hebben, ondermijnt uw verklaring ooit te zijn gearresteerd en ondervraagd. Het spreekt voor zich dat uit dergelijke korte, ongedetailleerde beschrijvingen van ingrijpende en gewelddadige gebeurtenissen weinig overtuigingskracht spreekt.

Ook vreemd is dat u amper iets kan zeggen over de activiteiten van uw vader, hoewel hij soms 3,5 tot 5 jaar van huis weg was (CGVS, p. 10) en door de autoriteiten werd gearresteerd en gedood omwille van zijn activiteiten. Meer dan dat er mensen bij hem kwamen discussiëren, weet u namelijk niets te zeggen (CGVS, p. 10). Over die bezoekers kan u dan weer enkel aanhalen dat ze voor de Oromo's werkten en de mensen steunden, maar wie het exact waren, wat hun activiteiten waren en over wat ze allemaal discussieerden, kan u geen informatie geven (CGVS, p. 10). Uw zeer rudimentaire en algemene bewoordingen geven uw verklaringen dan ook een weinig doorleefd karakter, waardoor de door u ingeroepen feiten niet aannemelijk gemaakt worden. Verwacht mag worden dat u, na de arrestatie of dood van uw vader, informatie over uw vader zou zijn gaan inwinnen bij uw moeder of oom. Dit te meer omdat u laat uitschijnen er nadien ook politieke activiteiten op na te hebben gehouden, net omwille van uw vaders verleden.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan er geen geloof gehecht worden aan de door u geopperde oppositieactiviteiten en ondergane vervolgingsfeiten.

Tot slot haalt u aan in België viermaal deel te hebben genomen aan een betoging tegen de Ethiopische regering (CGVS, p. 3-4). Beelden zouden hiervan zijn uitgezonden op Oromia Media Network (OMN). Er moet echter worden op gewezen dat u, hoewel u zelf verwijst naar het OMN, geen beelden van uzelf kan tonen op het internet wanneer u daar de kans toe wordt gegeven (CGVS, p. 4), dat u ook zelf toegeeft op naam niet te vinden te zijn op internet en dat u te kennen geeft tijdens die betogingen geen protagonistenrol te hebben vervuld maar er gewoon deelnemer was (CGVS, p. 3). Doordat uw politieke vervolgingsfeiten in Ethiopië ongeloofwaardig worden geacht, kan er dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat de Ethiopische autoriteiten uw handelingen na uw vertrek uit Ethiopië niet op de voet zouden volgen. U haalde bovendien ook geen elementen aan waaruit blijkt dat u omwille van uw deelname aan deze activiteiten wordt geviséerd door de Ethiopië autoriteiten of moet vrezen voor vervolging. Wat betreft de brief van de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG), uitgegeven op 27/06/2016 en specifiek gericht aan het CGVS om uw asiëldossier te staven, moet worden benadrukt dat dit attest duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont aangezien het een vage weergave bevat van uw vervolgingsmotief en activiteiten in België, naast een algemene schets van de organisatie zelf en van het Ethiopische regime. Over de video's op het internet, waarnaar deze brief via links in bijlage verwijst, moet dan weer worden gezegd deze vijf video's algemene beelden van demonstratie of vergaderingen in België bevatten, zonder dat u specifiek in beeld wordt gebracht. U maakt aldus niet aannemelijk dat u actueel door de Ethiopische overheid zou worden geviséerd.

U heeft dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uwen hoofde een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève bestaat of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Bewijs dat verzoeker deelnam aan demonstraties in Brussel"; "Amnesty International public statement over Ethiopië"; "Artikel: De bezorgdheid van de Verenigde Staten"; "Artikelen over de opstand in Ethiopië van de Oromo bevolking".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 3 november 2016 een schending aan van "de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet"; "het art. 62 van de Vreemdelingenwet – schending van de materiële motiveringsverplichting"; "de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"; "de zorgvuldigheidsverplichting"; "het redelijkheidsbeginsel".

Aangaande de vaststelling van verweerder dat verzoeker gelogen heeft over zijn leeftijd, stelt het verzoekschrift dat hij steeds duidelijk is geweest dat hij zijn leeftijd vernomen had van zijn (mentaal gestoorde) moeder, wat met zich meebrengt dat dit geen flagrante leugen in hoofde van verzoeker impliceert.

Waar verweerder stelt dat verzoekers arrestatie door de Ethiopische autoriteiten niet geloofwaardig is, meent verzoeker dat "[n]ergens in het administratief dossier is terug te vinden of het hier al dan niet om een 'uiterst geheime politieke cel' gaat". Verzoeker verduidelijkt dat hij deel uitmaakte van "een groep jongeren die pamfletten uitdeelden. Ze deden niet mee aan demonstraties of dergelijke. Het ging hier louter om informatieve pamfletten. Ook werd aan de bevolking niet meegedeeld te protesteren. Verzoeker was leider van een groep 'loopjongens'. Ze werden inderdaad stilzwijgend gesteund door het veel grotere OLF, waar verzoekers vader deel van uitmaakte." Dat verweerder het ongeloofwaardig acht dat verzoeker op twaalfjarige leeftijd werd gearresteerd, is voorts een niet-ondersteunde hypothese volgens verzoeker.

Verzoeker voegt er nog aan toe dat de Oromo-gemeenschap gediscrimineerd wordt door de Ethiopische autoriteiten en dat zelfs het louter deelnemen aan activiteiten georganiseerd vanuit de Oromo-vereniging

wordt bestraft, wat dan ook de reden is dat hij als minderjarige 8 maanden werd gevangengenomen en gefolterd. Hij geeft echter aan geen deel uit te maken van het OLF of een andere geheime organisatie. Verzoeker stelt voorts dat hij niet op de naam van andere minderjarige gevangenen kon komen, *"[g]ezien de meeste minderjarigen meestal werden overgeplaatst of voor kortere periodes werden gevangengehouden is het niet evident om namen te onthouden. Wat ook niet uit het oog verloren mag worden is dat de meeste gevangenen niet praten over hun identiteit of de over hun motieven uit schrik voor informanten. De achterdochtigheid in dergelijke situaties is groot."*

Verzoeker is van oordeel dat het fenomeen *réfugié sur place* niet werd onderzocht door verweerder, hoewel hij heeft aangegeven in België te hebben gedemonstreerd tegen de wreedheden van de Ethiopische autoriteiten naar de Oromogroep toe. Verzoeker verwijst naar online beelden, uitgezonden op de Oromia Media Network, en foto's waarop hij duidelijk herkenbaar is. Hij voert aan dat hij een risico loopt om herkend te worden door de Ethiopische autoriteiten en bijgevolg een reëel risico loopt op vervolging wegens actieve steun aan een Oromo organisatie. Hij merkt tevens op dat hij geen contact meer mag hebben met zijn familie, omdat iedereen van zijn dorp op de hoogte is van de demonstraties in Brussel.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoeker vast dat verweerder met geen woord over de veiligheidssituatie in Ethiopië rept en nalaat te motiveren aangaande verzoekers afstamming van een gediscrimineerde groep in Ethiopië. Verzoeker verwijt verweerder dat hij nagelaten heeft de veiligheidssituatie en het aanhoudende conflict tussen de Oromo en de Ethiopische overheid te onderzoeken. Hij haalt aan op mensonwaardige manier te zijn behandeld tijdens zijn gevangenschap in Ethiopië en maakt duidelijk dat opgesloten worden bij ezels en vee gezien wordt als een straf. Verzoeker verwijst voorts naar *"de publieke statement van Amnesty International waarin de situatie wordt besproken van de crisis die gaande is in Ethiopië"*. Ook de *"de Verenigde Staten [heeft] zich al uitgesproken over hun bezorgdheid naar de escalerende conflicten tussen de Ethiopische Regime en de Oromo's"*. Verzoeker voegt verder informatie toe waaruit blijkt dat de situatie voor mensen van de Oromo-etnie angstaanjagend is.

In hoofdorde wordt de toekenning van de vluchtelingenstatus gevraagd, in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus. Uiterst ondergeschikt verzoekt de verzoeker de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar de Commissaris-generaal *"nu hoe dan ook vast staat dat de beslissing niet gestoeld is op alle actuele informatie en de beslissing niet genomen is gebaseerd op een grondig onderzoek."*

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en

aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Verzoeker verklaart Ethiopië te zijn ontvlucht omwille van problemen met de Ethiopische autoriteiten. Verzoeker laat na enige identiteits- of reisdocumenten aan te brengen en brengt ook geen elementen aan over zijn maandenlange arrestatie en zijn vlucht. De bewijslast berust in beginsel nochtans bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas.

2.4. Vooreerst kan uit het administratief dossier blijken dat verzoeker over zijn leeftijd heeft gelogen en zich al minderjarige voordeed terwijl hij op 1 september 2014 een leeftijd had *“die hoger ligt dan 18 jaar, waarbij 20,3 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal een goede schatting is”* (zie beslissing dienst Voogdij van 5 september 2014 in verband met de medische tests tot vaststelling van de leeftijd overeenkomstig de artikelen 3 § 2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§ 1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 *“Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen”* van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004). Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering bij zijn asielaanvraag op 18 augustus 2014 en op uw gehoor voor het CGVS op 29 juni 2016 geboren te zijn op 19 januari 1997 (gehoorverslag CGVS, dd. 29/06/2016, p. 3). Verzoeker stelt geen verklaring voor deze verkeerde voorstelling van de feiten. Zijn toelichting dat zijn moeder beweerdelijk psychologische problemen heeft kunnen niet verhinderen dat verzoekers vader hem bij zijn geboorte moest inschrijven en dat verzoeker als jongeling en volwassen man geregistreerd was en dus niet afhankelijk was van zijn moeder voor zijn leeftijd. Bovendien – in zoverre zijn vader zou overleden zijn – heeft verzoeker nog een oom met wie hij contact hield na zijn komst in België. Aldus kan blijken dat verzoeker wel gepoogd heeft zich anders voor te stellen dan in werkelijkheid. Dit tast zijn geloofwaardigheid aan.

2.5. Immers daar waar verklaringen op zich een voldoende bewijs kunnen zijn op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn, stelt de Raad vast dat verzoekers verklaringen op andere essentiële punten eveneens tegenstrijdig en onaannemelijk, vaag en weinig doorleefd zijn. Zo kan met het CGVS worden vastgesteld dat verzoeker bij zijn aankomst in België (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling van 18 augustus 2014) verklaarde dat hij Ethiopië begin 2011 is ontvlucht, nadat *“zijn vader in 2010 door de Overheid werd beschuldigd van een aanhanger te zijn van ONEG “ABAW”. Het was niet geweten waar zijn vader was en na een tijdje hoorde betrokkene dat vader was overleden. Na 10 maanden was betrokkene naar een muziekquiz aan het luisteren en er kwamen soldaten naar het huis van zijn vriend en namen betrokkene en zijn vriend mee naar het bos. In het bos werden ze beschoten en zijn vriend overleed. Betrokkene ontsnapte en ging naar het huis van een familielid en vertelde alles.”* Tijdens de uiteenzetting van zijn vluchtmotieven bij de DVZ, vier maanden later, stelde verzoeker echter *“[m]ijn vader werd gearresteerd op 06.06.1998 (Ethiopische kalender), hij werd drie jaar en zes maanden en vier dagen in de gevangenis opgesloten. Hij werd vrijgelaten op 10.12.2001 (Ethiopische kalender). Nadat hij werd vrijgelaten, op 21.02.2002 werd vermoord. Toen ik pamfletten uitdeelde omtrent de moord op mijn vader, werd ik gearresteerd. Ik werd 8 maanden en 19 dagen vastgehouden en vrijgelaten met een waarschuwing. Nadat ik werd vrijgelaten, nam ik deel aan een publieke demonstratie. Na die demonstratie kwam de politie om het protest te stoppen door ons te slaan. Ik liep weg samen met mijn vriend, genaamd Fromssa Kamal Shurube. De politie schoot en vermoordde mijn vriend. Ik ben weggelopen, ik heb gelopen voor mijn leven en ben ontsnapt. Toen heb ik het land verlaten.”* (Vragenlijst CGVS van 18 december 2014, punt 5).

2.6. Het is aldus duidelijk dat verzoekers asielrelaas wijzigt naarmate de procedure loopt. Verzoeker legt tegenstrijdige, verklaringen af over zijn vaders tijd in de gevangenis en diens dood, over zijn eigen opsluiting, zijn deelname aan een demonstratie en de dood van zijn vriend. Bovendien wijzigt verzoeker tijdens zijn gehoor bij het CGVS zijn asielrelaas nogmaals.

Zo stelde hij dat zijn vader niet werd vermoord na zijn vrijlating, maar dat hij *“3 jaar en zes maand [in de gevangenis had gezeten] en heel erg hard geslagen. Nadat hij fysiek bijna dood was, mochten we zijn lichaam gaan halen maar hij overleed aan zijn verwondingen”* (CGVS-verslag, p. 14) en verklaarde hij

dat zijn vriend F. samen met hem in de gevangenis was beland na het uitdelen van pamfletten van het OLF en daar na zes maanden en 15 of 20 dagen was overleden (CGVS-verslag, p. 13, 15). Dergelijke essentiële wijzigingen, niet een- maar tweemaal, tasten de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas fundamenteel aan. Pas na confrontatie met zijn tegenstrijdige verklaringen, stelt verzoeker *"[i]k weet niet hoe het komt die verschillende verhalen, het mijne vandaag is enig correcte"* (CGVS-verslag, p. 17). Het is echter niet aanvaardbaar dat verzoeker zich dermate zou hebben vergist dat hij tot drie keer toe een verschillende en onverzoenbare versie van zijn asielrelaas vertelt, nu de gevangenschap en dood van zijn vader, verzoekers eigen ervaring in de gevangenis en de dood van zijn vriend ingrijpende gebeurtenissen zijn waarvan kan verwacht worden dat deze in het geheugen gegrift staan zodat verzoeker daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven. Dit klemmt temeer gezien verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem werden voorgelezen in het Oromo en hij deze voor akkoord heeft ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Verzoekers incoherente verklaringen aangaande de gebeurtenissen die tot zijn uiteindelijke vlucht hebben geleid, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas, wat het bijgevolg niet aannemelijk maakt dat verzoeker werkelijk omwille van deze redenen is moeten vluchten.

2.7. Bovendien kan niet kan aangenomen worden dat de Ethiopische autoriteiten verzoeker als 12-jarige acht maand en twintig dagen in de gevangenis zouden houden omwille van het uitdelen van pamfletten en nog minder kan ingezien worden waarom ze hem gedurende die periode zouden onderwerpen aan foltering en nachtelijke ondervragingen (CGVS-verslag, p. 15-17). Daarnaast doen verzoekers vage en oppervlakkige verklaringen aangaande zijn detentieperiode verder afbreuk aan de waarachtigheid van zijn asielrelaas. Zo antwoordde verzoeker, wanneer gevraagd naar het leven in de gevangenis, *"Kleine kamers, er zijn beesten, veel geslagen en ondervraagd om de bron van die papieren"* (CGVS-verslag, p. 17). Aangezien een gevangenschap van meer dan acht maanden een intense periode is, is het redelijk te veronderstellen dat verzoeker hierover uitgebreid en gedetailleerd kan vertellen, *quod non*. Bovendien geeft verzoeker aan dat hij tijdens zijn gevangenschap werd ondervraagd *"iedere dag tijdens de nacht, steeds dezelfde vraag, waar we die papieren van kregen en met ie we werkten (...) Ze vroegen met wie we samenwerkten en wie initiatief nam, maar meestal hard geslagen (...) Ze focusten zich op de brieven. Andere vrienden die met ons werkten, namen (...) Dat is alles"* (CGVS-verslag, p. 17). Dat een politieke gevangene uit een periode van acht maanden waar hij elke nacht werd ondervraagd enkel algemene vragen zonder specifiek karakter kan aanhalen, kan geenszins overtuigen. Waar het verzoekschrift louter aanvoert dat de Ethiopische autoriteiten de Oromo-gemeenschap viseren en dat dit de reden is waarom verzoeker als minderjarige acht maand werd gevangen gehouden en gefolterd, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot blote beweringen zonder deze ook maar enigszins te staven met concrete bewijselementen terwijl uit de stukken bij verzoekers verzoekschrift gevoegd er op wijzen dat de situatie in de Oromo regio nauwgezet wordt opgevolgd. Verzoekers verklaringen komen dan ook verzonnen voor.

2.8. Ook verzoekers verklaringen aangaande de activiteiten van zijn vader, welke tevens beweerdelijk aan de basis van diens dood liggen, zijn vaag en oppervlakkig. Zo verklaarde verzoeker dienaangaande *"Degene die niet uit streek kwamen, gingen naar ons huis discussiëren met vader. Onbekenden die ik niet kende. Tijdens die discussies mochten wij niet thuis blijven, hij gaf ook enkele groenten aan die deelnemers"* (CGVS-verslag, p. 10). Over deze bezoekers kon verzoeker verder enkel aanhalen dat ze *"oromo's en mensen steunden maar in geheim"*, maar kon niet aangeven wie ze precies waren, welke activiteiten ze uitvoerden en waarover zij discussieerden (CGVS-verslag, p. 10). Daar waar verzoeker verklaarde dat zijn vaders zelden thuis was en pas na 3, 4, 5 jaar terugkwam, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker hierover enkel wist dat hij voor landbouwdoeleinden zo lang van huis weg was (CGVS-verslag, p. 10). Van verzoeker kan bovendien in alle redelijkheid verwacht worden dat hij de gebeurtenissen en de redenen die tot de arrestatie en dood van zijn vader zouden geleid hebben met zijn moeder, oom en (politieke) vrienden meermaals doorlopen heeft, te meer omdat verzoeker zelf verklaarde dat *"de reden dat me motiveerde op die datum [om zich politiek te engageren] is feit dat vader gedood werd"* (CGVS-verslag, p. 7). Verzoekers onwetendheid en oppervlakkige verklaringen omtrent de activiteiten van zijn vader kunnen – in zoverre verzoeker ooit was aangehouden – ook bezwaarlijk de Ethiopische autoriteiten voorbijgegaan zijn waardoor zijn beweerdelijke opsluiting laat staan maandenlange ondervraging en foltering nog verder ondergraven worden.

2.9. Aangezien de dood van zijn vader en diens gevangenschap, verzoekers eigen opsluiting, zijn deelname aan een demonstratie en de dood van zijn vriend de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en verzoeker niet in staat is deze gebeurtenissen aannemelijk te maken, kan er geen geloof

gehecht worden aan verzoekers asielmotieven en zijn beweerde problemen met de Ethiopische autoriteiten.

2.10. Waar het verzoekschrift nog aanvoert dat *“het fenomeen ‘réfugiés sur place’ door het Commissariaat-generaal niet werd onderzocht”*, kan dit niet gevolgd worden nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk vermeldt dat *“u, hoewel u zelf verwijst naar het OMN, geen beelden van uzelf kan tonen op het internet wanneer u daar de kans toe wordt gegeven (CGVS, p. 4), dat u ook zelf toegeeft op naam niet te vinden te zijn op internet en dat u te kennen geeft tijdens die betogingen geen protagonistenrol te hebben vervuld maar er gewoon deelnemer was (CGVS, p. 3). (...) Wat betreft de brief van de Belgische Oromo Gemeenschap (BOG), uitgegeven op 27/06/2016 en specifiek gericht aan het CGVS om uw asioldossier te staven, moet worden benadrukt dat dit attest duidelijk een gesolliciteerd karakter vertoont aangezien het een vage weergave bevat van uw vervolgingsmotief en activiteiten in België, naast een algemene schets van de organisatie zelf en van het Ethiopische regime. Over de video's op het internet, waarnaar deze brief via links in bijlage verwijst, moet dan weer worden gezegd deze vijf video's algemene beelden van demonstratie of vergaderingen in België bevatten, zonder dat u specifiek in beeld wordt gebracht”*.

2.11. Het verzoekschrift stelt voorts dat verzoeker *“intussen de beelden wel heeft kunnen terugvinden online”* en dat hij duidelijk herkenbaar is op deze publiekelijk weergegeven beelden, waaruit kan afgeleid worden dat verzoeker een risico loopt om herkend te worden door de Ethiopische autoriteiten. Verzoeker voegt in dit verband ook foto's waarop te zien is dat verzoeker deelneemt aan demonstraties in België.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een kandidaat-vluchteling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en verzoeker moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, *“Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”*, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *“Note on réfugié sur place claims”*, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”*, Genève, 1992, 96).

2.12. De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker in het geval van een terugkeer naar Ethiopië problemen zou kennen omwille van zijn deelname aan vier demonstraties in België, noch dat de Ethiopische autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op bovenstaande vaststellingen – waaruit de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde problemen met de Ethiopische autoriteiten blijkt – maakt verzoeker immers niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Ethiopische autoriteiten stond, te meer verzoeker geen band met het OLF en/of politieke activiteiten aannemelijk maakte zodat er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Ethiopische autoriteiten verzoekers handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in en vanuit België.

2.13. Waar verzoeker daarnaast tracht te laten uitschijnen dat het loutere gegeven Oromo te zijn zou volstaan om aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden geïsoleerd of vervolgd, dient te worden vastgesteld dat dit niet wordt aangetoond. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoeker, naast de reeds hoger ongeloofwaardig bevonden problemen, ingevolge zijn etnie geen concrete persoonlijke problemen kende in zijn land van herkomst. Derhalve toont hij evenmin aan dat hij bij een terugkeer plots wel problemen zou kennen ingevolge zijn loutere etnische herkomst. Dat dit zo zou zijn, kan uit de door verzoeker bijgebrachte informatie – *“Amnesty International public statement over Ethiopië”*; *“Artikel: De bezorgdheid van de Verenigde Staten”*; *“Artikelen over de opstand in Ethiopië van de Oromo bevolking”* en de *“European Parliament resolution of 21 January 2016 on the situation in Ethiopia (2016/2520(RSP))”* – evenmin worden afgeleid. Uit deze informatie blijkt geenszins dat de Oromo, die de grootste etnische bevolkingsgroep van Ethiopië

uitmaakt van meer dan een derde van de bevolking, in Ethiopië op systematische wijze wordt gevisieerd of vervolgd. Wel blijkt hieruit dat er door de Ethiopische regering mensenrechtenschendingen worden begaan ten aanzien van Oromo's met een bepaald profiel. Dit kan ingegeven zijn doordat de persoon in kwestie beschouwd wordt als dissident, lid van de oppositie of tegenstander van het regime als gevolg van de repressieve wijze waarop de vrijheid van meningsuiting en van vereniging aan banden wordt gelegd. Echter, gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake zijn concrete asielmotieven, maakt verzoeker niet aannemelijk in Ethiopië oppositie te hebben gevoerd en hierdoor in de negatieve aandacht zou gestaan hebben van de Ethiopische autoriteiten. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat hij enig ander van de in de bijgebrachte informatie vermelde risicoprofielen vertoont en dat hij daardoor zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.14. Het is bovendien niet ernstig de Ethiopische autoriteiten dermate te onderschatten door te menen dat ze het verschil niet kunnen maken tussen de talrijke Ethiopische migranten in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de individuen die effectief een bedreiging vormen voor het regime of de fundamenteën van de Ethiopische staat. Zoals uit de meerdere gehoren kan blijken is verzoeker niet op de hoogte van de activiteiten van het OLF in Ethiopië. Verzoeker kan wel enkele namen van heel gekende leden, wat gemakkelijk kan opgezocht worden, doch verzoeker kent geen namen van lokale leiders, noch de structuur van de lokale cellen waaraan hij beweerde deelgenomen te hebben en kan zelf de vlag niet tekenen of uitleggen (CGVS-verhoor p. 10-13). Uit verzoekers verklaringen valt bijkomend nog op dat hij onbekend is met de splitsing binnen de Belgische Oromo gemeenschap (CGVS-verhoor p. 12).

2.15. Het door verzoeker bij het CGVS neergelegde document "*Verklaring Belgische Oromo Gemeenschap*" geeft een algemene schets van de organisatie en bespreekt de precaire situatie van de Oromo-gemeenschap in Ethiopië. Een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op bovenstaande vaststellingen - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.16. Verzoeker onderneemt in dit verzoekschrift geen ernstige poging om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te weerleggen noch brengt hij thans argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het formuleren van bonte beweringen, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

2.19. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.20. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over specifieke landeninformatie waaruit dergelijk risico kan blijken. Zoals hoger reeds aangehaald kan ook uit de door verzoeker neergelegde stukken ("*Amnesty International public statement over Ethiopië*"; "*Artikel: De bezorgdheid van de Verenigde Staten*"; "*Artikelen over de opstand in Ethiopië van de Oromo bevolking*" en de "*European Parliament resolution*")

of 21 January 2016 on the situation in Ethiopia (2016/2520(RSP))" niet blijken dat in Ethiopië een situatie voordoet dat beantwoordt aan de criteria in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.21. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.22. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.23. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK